

ikke ved en saadan Kamp — jeg skal i saa Henseende slutte mig til, hvad der er yttret fra en anden Side — at Kjøbstæderne skulle fremme deres sande og varige Interesser. Dem skulle de fremme paa en anden Maade og jeg maa give den høitærede Indenrigsminister Ret i, hvad han udtalte, at det i Særdeleshed er ved Handel med Landmandens Produkter, at Landmanden føres til Kjøbstaden og der kjøber sit Forbrug. Landhandlerne ville næppe kunne kjøbe de Varer, de skulle sælge, i større Partier end de mere velhavende Landmænd og hvormange af disse indlade sig vel paa at forskrive Varer fra Udlandet. Ligesaa lidt altsaa som de mere velhavende Landmænd forskrive deres Varer fra Udlandet, men kjøbe dem i Kjøbstæderne, ligesaa lidt ville Landhandlerne gjøre det; de ville ligesom de mere velhavende Landmænd kjøbe dem hos Kjøbmændene i Kjøbstæderne. Fra Landboernes Side kan jeg ogsaa tænke mig, at der kan reises Betænkeligheder. Først kan man sige, at man frygter for, at der skal blive Smugtroer. Jeg maa hertil bemærke, at de Kroer, som ikke have Navn af Smugtroer, kunne have de samme Ulemper som de virkelige Smugtroer, og vil Noget hengive sig til Svilt og Drik, kunde det nok være, at han i Reglen vil søge hen til et andet Sted end til slige Høkere, der efter de Bestemmelser, Udkastet har bragt i Forslag, ville være ængstelige for at udøve en saadan Virksomhed. Der er en anden, efter min Mening ikke mindre Grund, hvorfor Landboerne kunne frygte Lovforslaget, den nemlig, at medens det allerede nu er vanskeligt at skaffe sig den fornødne Arbeidskraft, kunde denne Vanskelighed mulig blive større derved, idet maastee nogle af de Personer, han nu kan skaffe sig til sit Arbejde, ville give sig til at drive en slig Handel. Jeg troer ikke, at denne Grund er besøiet; jeg troer ikke, at mange ville forsøge derpaa; men selv om det skulde være Tilfældet, vil jeg ikke kunne give en saadan Grund mod Loven mit Bifald. Endelig er det ogsaa en Frygt fra Communens Side, at slige Personer med deres Familie skulle i Liden falde Fattigvæsenet til Byrde. De fleste af os, der boe paa Landet, vide, hvilke Vanskeligheder der ofte gjøres fra Communens

Side med Hensyn til Personer, som man frygter for i sin Tid skulle falde Fattigvæsenet til Byrde. Denne Frygt kan jeg ikke ansee for meget anbefalelsesværdig og jeg kan af Hensyn dertil aldrig stemme mod Loven. Med Hensyn til det stillede Ændringsforslag har den høitærede Minister gjort opmærksom paa, at adskillige af de Artikler, der skulle udtages, allerede ere medindbefattede i Høkerbevillingerne, og det vilde altsaa være synderligt, om man ikke for Fremtiden vilde tilstede Høkere at handle med dem. Jeg skal saaledes nævne Ejere, som netop udtrykkeligt i alle Høkerbevillinger ansøres som en Gjenstand, Høkerne maae handle med. Det er sagt, at man, førend nærmere Undersøgelse har fundet Sted, ikke vil udvide en saadan Handel til Landet, men her er jo ikke Tale om at udvide den egentlige Kjøbmandshandel til Landet, her er kun Tale om Høkerhandel, eller i alt Fald Handel med Varer i smaa Quantiteter. Jeg vil indrømme, at det kan have sine Vanskeligheder at holde Control dermed, men jeg gad vide, hvilken Lovgivning, der gaar ud paa at vedtage slige Bestemmelser, det ikke skulde være vanskeligt at overholde, og denne Bestemmelse er jo væsentlig vedtaget for at hjælpe til at berolige eller fremme Kjøbstædernes Interesser, som jeg, som sagt, ikke troer derved ere i mindste Maade udsatte for nogen Fare. Skulde man forøvrigt ansee det for nødvendigt, endnu at foreslaae visse Betingelser, navnlig i den Retning, som den sidste ærede Taler omtalte, saa skulde jeg dog derfor lige godt stemme for Lovudkastet. Om man saaledes bestemte, at den, der skal have Ret til en saadan Handel, skal lose Bevilling derpaa hos Sogneforstanderskabet og betale et vist Pengebeløb, kunde jeg derfor meget godt gaae ind paa Loven; men jeg troer, at den arbejdende Klasse og den fattige Deel af Befolkningen paa Landet har, som jeg ved Sagens første Behandling tillod mig at ytre, et uafviseligt Krav paa ikke at bruge saa meget af sin Tid, som hidtil paa flere Steder har været nødvendigt, for at kunne skaffe sig Livets første Fornødenheder. Man har sagt, at hvis det navnlig var Sagen om den almindelige Næringsfrihed, mod hvilken der var reist en